

Sygn. akt II CSK 94/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa
Leśnego Lasów Państwowych Nadleśnictwa B.

przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 września 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt VIII Ga (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4050
(cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w S. w sprawie z powództwa Skarbu Państwa Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasów Państwowych Nadleśnictwa B. przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o zapłatę, na skutek apelacji Powoda od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 14 września 2018 r., zmienił w pkt I zaskarżony wyrok w całości i nadał mu treść „1. Zasądza od pozwanego E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powoda Skarbu Państwa Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasów Państwowych Nadleśnictwa B. kwotę 52.384,90 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące trzysta

osiemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 kwietnia 2018 roku, 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu. 3. nakazuje pobrać od pozwanego E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powoda Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w G. kwotę 5.240 zł (pięć tysięcy dwieście czterdzieści złotych) nieuiszczonych kosztów sądowych”, zaś w pkt II zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) kosztów postępowania apelacyjnego.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w S. skargę kasacyjną wywiodła strona pozwaną zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie apelacji powoda w całości oraz zmianę rozstrzygnięcia o kosztach (pkt II i III zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji według norm przepisanych), ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Ponadto Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z ustawowymi przesłankami wynikającymi z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest z powołaniem się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Skarb Państwa reprezentowany przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe - Nadleśnictwo B. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej Pozwanej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości, a w każdym wypadku o zasądzenie od Skarżącej Pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach badania wniosku o skargi kasacyjnej do rozpoznania ocenia tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie ujęte przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Wykazanie spełnienia co najmniej jednej z powyższych przesłanek i ich uzasadnienie spoczywa na Skarżącym, który każdorazowo - w zależności od występującej w jego ocenie przesłanki oraz treści przepisów i wskazywanych problemów - powinien zawrzeć odpowiednie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wywód ten powinien odpowiadać standardom wymaganym od profesjonalnego pełnomocnika, zaś rolą Sądu Najwyższego rozpoznającego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest podejmowanie próby dekodowania, a tym bardziej samodzielnego poszukiwania okoliczności i motywów, które mogłoby uzasadniać przyjęcie skargi. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2012 r., sygn. akt V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 622/15, niepublikowane). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., sygn. akt II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 2004/06, i z 24 lutego 2006 r., sygn. akt IV CSK 8/06, niepublikowane). Oznacza to, że wskazanie we wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarżący przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (zob. *inter alia* postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie nie została wykazana. Z uwagi na wskazane wcześniej wymagania, skarga kasacyjna nie może stanowić polemiki z oceną prawną dokonaną przez Sąd II instancji i w istocie dokonaną przez ten Sąd wykładnią przepisów prawa. Tym bardziej też uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze wskazaniem oczywistej zasadności nie może ograniczać się do lakonicznej polemiki z oceną dokonaną przez Sąd *ad quem*.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej Skarżąca wskazuje na wadliwość orzeczenia Sądu *ad quem* z uwagi na uznanie przez ten Sąd, iż wydane w jednostkowych sprawach orzeczenia sądów administracyjnych z zakresu prawa podatkowego przesądzają jednoznacznie o treści norm prawa podatkowego, a także wpływają na treść stosunku prawnego Powoda i Pozwanego, związanych umową o ustanowienie służebności przesyłu, na sposób wykładni oświadczeń woli wyrażonych w zawartej przez strony umowie, a także uzasadniają przyjęcie, że nie można uznać, że Powód nienależycie wykonał swoje zobowiązanie wynikające z umowy, podczas gdy wydawane w indywidualnych sprawach decyzje podatkowe i wyroki sądów administracyjnych z zakresu prawa podatkowego nie mogą być uznane za źródło obowiązku podatkowego.

Skarżąca nie wskazała, poza normami konstytucyjnymi odnoszącymi się do źródła obowiązków podatkowych (art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji RP), przepisów, które Sąd *ad quem* jej zdaniem w sposób kwalifikowany naruszył, w uzasadnieniu wniosku podnosząc, że źródłem prawa nie są wyroki sądów

administracyjnych, zaś daniny publiczne i podatki nie mogą być nakładane w inny sposób niż ustawą. Argumentacja ta jednak polega na nieporozumieniu, skoro Sąd Okręgowy w wydanym orzeczeniu odwołał się do wykładni prawa wynikającej z utrwalonej linii orzeczniczej sądów administracyjnych, wydając orzeczenie nie na podstawie tych orzeczeń, lecz obowiązujących przepisów. Dokonując oceny żądania Powoda Sąd Okręgowy powołał zatem orzecznictwo dotyczące norm z zakresu prawa podatkowego oraz ich wykładni w orzecznictwie sądów administracyjnych i to odpowiednie przepisy, podlegając wykładni, zostały w sprawie zastosowane.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz z art. 398²¹ k.p.c.

jw